

Valentina Morelli

Een groet uit het hiernamaals

Deel 6 in de serie *La dolce vita*

Vertaald door Cora Kool

De Fontein

La dolce vita – de serie

Benvenuto a Santa Caterina! In dit schilderachtige dorp in het hart van Toscane leeft, werkt en bidt kloosterzuster Isabella. Opeens moet ze een moordzaak onderzoeken en vanaf dat moment wordt het de levenstaak van de nieuwsgierige non om zich te bemoeien met de grote en kleine vergrijpen van de dorpsbewoners. *Carabiniere* Matteo is blij met haar hulp, want als enige agent in Santa Caterina heeft hij genoeg te doen...

1

De processie schuifelde eerbiedig door de nauwe straten van Santa Caterina. Vooraan wandelde pastoor Don Francesco de Santis – die het kerkkruis ter nagedachtenis aan het lijden van Jezus devoot zwijgend voor zich uit droeg. Hij werd geflankeerd door abdis Filomena, die zich voor deze plechtige gebeurtenis in haar mooiste habijt had gestoken.

Aan zijn rechterkant slofte burgemeester Duccio Lenzi met hen mee. Elke afzonderlijke pas ging bij hem vergezeld van een licht gekreun. Op de rug van zijn hemelsblauwe jasje tekende zich een grote, donkere zweetplek af die de vorm van Sardinië had. Zijn voor de helft al kale schedel glom in de zon alsof hij was ingesmeerd met was.

Vlak achter het drietal liep een drom met vaandels zwaaiende misdienaars in golvende, wit-rode gewaden; ze hadden door alle inspanningen het zweet op hun gezicht staan. Achter deze koorknapen volgden de nonnen, die ondanks het benauwde weer hun sluier hadden omgedaan.

Het was een ongewoon warme vijftiende november. Het was de dag van de Heilige Catharina en die behoorde samen met Pasen en Kerstmis tot de belangrijkste feestdagen van het kleine Toscaanse dorp.

Ook Isabella had last van het weer. Het had de afgelopen dagen hard geregend, waardoor de luchtvochtigheid hoog was. De zuster snakte ernaar om weg te gaan uit de volle zon. Ondanks de schaduw van de huizen die het straatje flankeerden, was de ondergrond opgewarmd.

Ze was blij met de beslissing dat ze haar sint-bernardshond Caesar in het klooster had achtergelaten. Met dit weer mocht je een hond niet naar buiten jagen.

Maar ze wilde niet klagen en droeg de last nederig. Het had

tenslotte ook kunnen regenen of stormen. Andere mensen worstelden bovendien heel wat meer met dit weer. De burgemeester bijvoorbeeld, die op het punt van instorten stond en nauwelijks nog een stap kon verzetten zonder zijn voorhoofd af te vegen met zijn zakdoek.

Of Matteo, die een paar stappen achter haar deelnam aan de processie en van Lenzi opdracht had gekregen om zijn dienstuniform te dragen – op zijn vrije dag. Maar dat vond de *carabiniere* blijkbaar niet zo heel erg. Ze hoorde hem en Nina telkens zachtjes grinniken. Ze leken zich in gezelschap van het halve dorp uitstekend te vermaken.

Isabella was blij dat de twee verliefde mensen elkaar weer hadden gevonden. Zo te zien had de dochter van de burgemeester Matteo zijn smadelijke lomphheid vergeven dat hij bij een afspraakje voor haar neus – tussen het voor- en het hoofdrecht – in slaap was gevallen.

Isabella's hoofd kwam langzaam omhoog en ze trok haar kap recht waaronder de warmte zich had opgehoopt. Er was geen enkele wolk aan de hemel te zien. Hoe kon het in vredesnaam zo broeierig zijn in november? Oké, ze wist het antwoord daarop. Volgens het weerbericht was een hogedrukgebied uit Afrika daarvoor verantwoordelijk.

Ze zuchtte berustend. In ieder geval zat het er bijna op. Ze zag het marktplein al. Dat hield in dat het slotstuk van de processie, die waardig werd afgesloten met een plechtige mis in de open lucht, op het punt van beginnen stond. Het altaarstuk – het retabel – uit de parochiekerk San Giuseppe was voor dat doel hiernaartoe vervoerd en weer opgebouwd op het marktplein.

Zuster Agnieszka glipte langs haar heen en rekte zoekend haar hals. 'Wij zijn er al bijna, maar waar is de bisschop eigenlijk? Heeft iemand hem al gezien?'

Er kwam een ontkennend gemompel over de lippen van de zusters.

Dat is wel heel merkwaardig, dacht Isabella. Filippo Gam-

bino had aangekondigd dat hij speciaal voor deze eervolle dag Santa Caterina zou bezoeken. De nonnen waren bijzonder opgetogen geweest toen ze dat hadden gehoord. Want Gambino was niet alleen bisschop, maar ook lid van de pauselijke raad in het Vaticaan. Zulk hoog geestelijk bezoek was er al heel lang niet meer geweest in Santa Caterina.

Zuster Hildegard was gisteren de hele dag bezig geweest om de bisschop zijn lievelingseten te kunnen voorschotelen: *coda alla vaccinara*. Een traditioneel stoofgerecht uit de Romeinse keuken: ossenstaart in tomatensaus. Om ervoor te zorgen dat het vlees heel mals werd, moest het urenlang op lage temperatuur worden verwarmd. Voor de perfecte tomatensaus had zuster Hildegard drie pogingen nodig gehad. Pas toen was ze tevreden geweest over de voor dit gerecht zo karakteristieke krachtige en licht zoetig-zure smaak.

De abdis had er ondertussen voor gezorgd dat het hele klooster grondig werd schoongemaakt. Zelfs in de tuinen hadden ze orde op zaken gesteld en de meest dringende en in het oog springende zaken aangepast. Provisorisch althans.

De abdis had vanuit de wijnkelder de beste flessen van de in het klooster gemaakte chianti naar boven laten brengen. Want het was algemeen bekend dat Gambino een liefhebber was van Toscaanse wijnen.

Ze had Isabella en Agnieszka opgedragen om het mooiste gastenverblijf van het klooster in orde te brengen. In het Convento di Nostra Regina della Pace was iedereen weliswaar gelijk, maar een gast met zoveel onderscheidingen wilde je natuurlijk in de watten leggen. Gambino was tenslotte als raadslid van het Vaticaan een invloedrijk man. Dan kon het nooit kwaad als hij een zo goed mogelijke indruk van het nonnenklooster in het vredige hart van Toscane meenam naar Rome.

Omdat het om zulk ongekennd hoog bezoek ging, had de abdis zich in stilzwijgen gehuld. Wel was duidelijk dat hem als bisschop vandaag de eer toekwam om de inwoners van

Santa Caterina de relikwie te tonen, zoals dat al eeuwenlang traditie was op de dag van de Heilige Catharina.

Het heilige voorwerp was in alle opzichten iets bijzonders. Waar veel andere parochiekerken genoeg moesten nemen met een houten splinter van het kruis van Jezus of met een kledingstuk dat een verdienstelijk geestelijke had gedragen, werd in het altaar van San Giuseppe een deel van het lichaam van een echte lichtende gestalte bewaard: de rechter wijsvinger van de Heilige Catharina.

Niemand wist meer precies hoe dit relikwede weg naar de San Giuseppe-kerk had gevonden, maar het werd al heel veel generaties gekoesterd alsof het afkomstig was van de Here Zelf.

‘Misschien staat de bisschop in de schaduw van het podium te wachten,’ opperde Immacolata. ‘Hij zal natuurlijk ook niet meer de jongste zijn.’ Ze zei het zonder een spoorje spot, hoewel ze zelf de tachtig allang was gepasseerd en per se aan de plechtige optocht had willen deelnemen.

Isabella had daarom des te meer bewondering voor haar kracht.

‘Maar ik zie hem nergens,’ antwoordde zuster Agnieszka, die weer op haar tenen was gaan staan.

De op het marktplein wachtende dorpskapel speelde een plechtige mars. Toen de pastoor uiteindelijk het opgebouwde altaar had bereikt, kwam de processie van lieverlee tot stilstand. Waardig met het wierookvat zwaaiend liep de eerste misdienaar de trap naar het getimmerde houten podium op.

Don Francesco de Santis liep met afgemeten passen achter hem aan en zette het kruis van de parochiekerk in het midden van het altaar, dat versierd was met bontgekleurde herfstbloemen en hoge kaarsen. De voet was voorzien van een haut-reliëf waarop de Heilige Catharina was afgebeeld.

‘Beste parochieleiden,’ zei De Santis, op een toon waaruit bleek dat hij eraan gewend was om grotere mensenmenigten toe te spreken. ‘We zijn hier vandaag, op deze prachtige vijftiëntwintigste november, in tegenwoordigheid van God bijeen-

gekomen om de Heilige Catharina te gedenken en te eren.’

Isabella keek om zich heen, op zoek naar de bisschop. Het moment was nu aangebroken om uit de schaduw tevoorschijn te komen en de parochie te begroeten. Maar ze zag nergens een gedaante in een zwarte toga met paarse sjerpen en een wat kleur betreft bijpassende mijter op zijn hoofd.

‘Zij is niet alleen de naamgever van ons vredige dorp,’ onderbrak De Santis Isabella’s gedachten, ‘maar ook martelares en een van de veertien heilige noodhelpers. De Heilige Catharina is beschermheilige van de scholen, van de filosofische faculteiten.’ Hij haalde diep adem en liet zijn ernstige blik over de toeschouwers dwalen. ‘En niet in de laatste plaats is ze de geliefde patrones van ons vaderland.’

De muziekkapel bracht een stemmig geluid ten gehore en de aanwezigen klaptten. Om de mond van de pastoor verscheen een welwillende glimlach.

Naast Isabella waaierde zuster Hildegard zichzelf met haar hand koelte toe. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze beduusd. ‘Waar is de bisschop?’

Isabella schudde haar hoofd. Zij begreep er al net zo weinig van. ‘Heeft de abdis dan helemaal niets gezegd?’

Zuster Immacolata lachte even. ‘Tegen ons? Droom maar lekker verder!’

Op het podium spreidde De Santis zijn armen en hij draaide zich langzaam om. Isabella keek toe hoe hij eerbiedig naar het altaar liep. Hij opende de kleine, met heilige symbolen versierde kast met vleugeldeer en haalde er een in goud gevat houten kistje uit. Hij draaide zich langzaam weer om, hield het voor zijn borst en stapte al even eerbiedig naar de rand van het podium.

Het werd onmiddellijk stil, al het gemompel verstomde. De Santis schraapte zijn keel en zette een psalm in. Zijn hoge stem steeg op boven de hoofden van de deelnemers aan de processie en was op het hele marktplein te horen.

Ook de abdis liep nu het podium op en ze ging naast de

pastoor staan. Ze begon vol overtuiging met De Santis mee te zingen. Het zware, zilveren kruis om haar nek fonkelde in het felle zonlicht.

De Santis begon aan zijn preek.

Maar zijn woorden drongen niet echt door tot Isabella. Ze vroeg zich nog steeds af waar de bisschop was. Had hij op-onthoud gehad? Konden ze dan niet beter op hem wachten? Ze zuchtte inwendig. Ze had zich er zó op verheugd om naar de gebedsdienst van een bisschop te luisteren. Wanneer deed zo'n gelegenheid zich nou voor?

'... laat ik u de relikwie zien.'

Isabella dwong zichzelf om de gebeurtenissen op het podium te volgen. Het relik werd tenslotte maar één keer per jaar aan de mensen getoond.

Naast haar sloeg zuster Agnieszka vol verwachting en juichend haar ogen op en ze sloeg een kruis.

Isabella moest onwillekeurig glimlachen.

Drie misdienaars zwaaiden met hun wierookvaten en hulden alles rond het altaar in een spectaculair gordijn van rook. De sterke geur bereikte Isabella's neus. Achter zich hoorde ze verschillende mensen hoesten.

'Misschien overdrijven ze het een beetje met de wierook,' fluisterde zuster Immacolata. 'Vinden jullie ook niet?'

Isabella reageerde niet, ze werd te veel in beslag genomen door de ceremonie.

De pastoor legde zijn rechterhand op het kistje en opende het deksel.

'Here!' riep De Santis op gedragen toon. 'Laat Uw kracht ontwaken, toon Uw lichtend gelaat!' Hij stak zijn armen omhoog en hield het kistje zo ver mogelijk boven zijn hoofd – zodat iedereen de relikwie kon zien.

Isabella onderdrukte een grijns. Het deed haar een klein beetje denken aan de dramatische scène uit *The Lion King*.

Maar opeens werd het om haar heen stil. Doodstil. En daarna... één enkele gil. Gevolgd door nog een kreet. En vervolgens ontstond er een hels kabaal.

‘Ach, lieve hemel!’ riep zuster Hildegard naast haar.

Isabella begreep er niets van. Ze draaide zich met een ruk om en zag alleen maar geschrokken gezichten. Alle monden en ogen waren wijd opengesperd. *Wat was dit in vredesnaam?*

Ze richtte haar blik weer op het podium en ging op haar tenen staan om te kunnen zien wat de aanwezigen zo gechoqueerd had. En zodra ze goed zicht had op het kistje, stakte ook haar adem.

Ze zag de vinger, omgeven door rood fluweel. Het was een mooi ogende vinger. Slank, met een perfect gemanicurd nagelbed. Bovendien was het helemaal niet zo’n oude vinger.

Verschenen in de La dolce vita-serie:

De moord in het klooster

De dode aan de rivier

De mysterieuze gast

Een dode van goede huize

Een raadselachtige biecht

Oorspronkelijke titel *Grufß aus dem Jenseits*

Oorspronkelijke uitgever Lübbe

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7563 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7564 0

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.